

de senere Aar i Slutningen af Marts, og i Særdeleshed, hvad der foregaar nu i disse Dage, saa vilde ærede Medlemmer sikkert give mig Ret i, at det er egentlig ialt 30 hundrede Gange værre end nogle flere eller færre Ændringer ved 3dje Behandling. Til dette ene Afsnit ved Lovforslagets 3dje Behandling foreligger der Ændringsforslag til en Forhøjelse af Budgettet fra Udvalgets Side til et Beløb af 3,718,000 Kr.; det er dog en Mundfuld. Nu vil jeg indrømme, at der heraf er foreslaaet 2 Mill. fra Fiertallets Side, som jeg egentlig aldrig har ønsket for ramme Alvor. Jeg har opfattet det saaledes, at Forslaget tyder paa, at man vil have den Sag optagen til Forhandling en Gang, naar Forholdene stille sig gunstigere, det er nemlig Forslaget om en Statsoverfartsdrift fra Esbjerg til England, jeg taler om. Jeg kan nemlig ikke se, at vi fra nogen Side kunne ønske at kaste 2 Mill. hen til nogen som helst Minister til selvstændig Brug for alle de Foranstaltninger, som villes kræves til Gennemførelse af en Statsdrift fra Esbjerg til London. Skibenes Antal, Inngangsform og alt hvad dertil hører, Driftsplan etc. skulde være ganske overladt Ministeren uden Lovgivningsmagts Medvirken. Skal det forstaas saaledes — og jeg vil indrømme, det kan jo egentlig bogstavelig forstaas saaledes — saa har jeg altid udtalt mig mod det betenkelige derved, og naar jeg har sluttet mig til det, som foreligger i Aar, saa var det under Forudsætning af, at det staa som et Tilbud, hvis nærmere Realisation maa bero paa nærmere Forhandling mellem Regering og Rigsdag. Selv om man imidlertid tager disse 2 Mill. Kr. fra, saa bliver der alligevel 1,700,000 Kr. tilbage som Forhøjelse af dette Budget, og deraf er der 28 nye Forslag med et Beløb af ca. 1½ Mill. Kr. Det er en meget stor Mundfuld for det høje Ting at tage, uden at kende et eneste af disse Forslag, uden at det er drøftet nok til, at man turde have at indføre dem alle som Dele af Finansloven; thi der er vel ingen af os, der vil påstå, at vi ere saa grundig inde i disse Ting, som vi vilde have været, naar Sagen havde foreligget for os fra Efteraaret eller i Budgettet, som det oprindeligt blev forelagt. Det er aabentbart en slet Skik. Der kan komme de Tilfælde — det vil jeg indrømme den ærede Ordfører, og jeg tror ikke, han er saa uenig med mig i disse Bemærkninger — hvor vi maa bryde igennem og bryde vor sædvanlige Form ved at tage en raft Beslutning, selv om den ikke er fuldt ud begrundet, men naar der er en saadan Række helt nye Forslag til et Beløb af 1½

Mill. Kr. mellem 2den og 3dje Behandling — ikke at tale om de betydelige Summer, som ere udsatte eller forkastede ved 2den Behandling, og som man nu tager i sig igen — saa er det ikke underligt, om det vil falde ærede Medlemmer af det høje Ting noget for Brystet, selv om det høje Ting havde mere Interesse for Finanslovbehandlingen, end Besøget under Debatten vidner om. Det forekommer mig, at den ærede Indenrigsminister har sagt ved en Veflighed, at han erkendte Rigtigheden af en saadan Betragtning, og at han vilde for Fremtiden paalægge sine Autoriteter, at de skulde saavidt muligt i Tide forelægge deres Budgetter, og hvad de overhovedet kunne forudsætte, at de skulde bruge til næste Finansaar, og at de ikke maa komme drattende med det bagefter, for at man derefter kan stille de fornødne Forslag paa Finansloven for deres Bedkommende. Lad være at de saa ikke komme med, saa maatte de finde sig i at lade det staa hen til næste Aar. Man har ogsaa visse Eksempler paa det administrative Omraade, at man har fastsat en bestemt Tid for Indsendelsen af Ansøgninger om bestemte Beløb, som skulde anvendes til forskjellige Djemed; man sætter en bestemt Tid aarlig for Indgivelsen af disse Ansøgninger, og man plejer ikke at fravige denne Bestemmelse, det skulde da være i ganske ekstraordinære Tilfælde, man fravog det, der nu herved er bleven Praksis. Jeg stønner ikke rettere, end at man almindeligvis skulde vente, at samtlige Miniistre vilde paalægge deres Autoriteter, at de til en bestemt Tid af Sommeren skulde være færdige med deres Overvejelser og indgive deres Budgetter i rette Tid. Det er en højst ubehagelig Stilling efter mit Sløn at sidde i Finansudvalget under den Fremgangsmaade, der nu anvendes, idet først flere Ting, tør jeg vel nok sige, komme gennem Budgettet og for Resten hagler det ned med beskrevne og derefter trykte Blade, det er som en dryssende Regn, der falder over Finansudvalgets Medlemmer, lige fra først til sidst. De Ting, der staa i Budgettet, blive jo i Reglen undersøgte paa den tidligere sædvanlige Maade og kunne undersøges, og der kan anstilles Sammenligninger fra tidligere Tider, men jo mere man nærmer sig til Slutningen, desto mere bliver Undersøgelsen næsten summarisk, og det kan ofte afhænge af et Tilfælde, hvorvidt det bliver gjort eller ej. De allersidste Dage, vi vare samlede, før vi skulde her ind, fik vi saaledes ikke en Gang kristelig Motivering for 150,000 Kr. til Nyborg nye Færge, men man turde ikke bestemt modsætte sig det Forslag eller hen-